

„אתה יודע, ישראל זו ארץ יפה להפליא מדוע לא ניסע לצלם שם את הרקע לכר- תרות שלנו?“ אמר הבמאי אוסטאמו טאקא- האשי למפיק קישי מוטו, בעל חברת „יוגה פילם“ בטוקיו.

אוסטאמו טאקאהאשי שמע על ישראל מפי אשתו, שבילתה שנה בקיבוץ. המפיק שמע על ישראל מפי הבמאי, ושניהם לקחו את הצלם, וישמו מייה, ובאו לישראל לצלם את המידבר, בתור רקע לכותרות בסרטם.

זה היה לפני חצי שנה. לפני כחודשיים בערך קיבל אלכס מסיס, בעל חברת ישראל- פילם, תקציר של סיפור בשם הגמל והינד. „אנחנו רוצים להסריט את זה בישראל“, כתבו לו הבמאי והמפיק.

מסיס קרא את הסיפור. היה מסופר בו על נער ברואי, המסתובב במידבר עם גמל וההולם להיפטר מהגמל ולחיות יחד עם ילדיו במידבר.

הסיפור מצא חן בעיניו. הוא הגיש כק- שה לממונים, להסריט בארץ סרט בן רבע שעה על גמל וילד, ושלה ליפאנים אישור.

היפאנים ענו לו כתימיה: „התכווננו לסרט ארוך, אמיתי, שיוקן בבתי-קולנוע וישלה לפסטיבל באקאן.“

וכך מתחילים השבוע להסריט את הקופ- רודוקציה היפאנית-הישראלית הראשונה. עם במאי יפאני, צלם יפאני, שחקנים ישראליים וכסף חצי-ישראלי חצי-יפאני.

סרטים

מלחמה

במידבר

אשה בחולות (מקסים, תל-אביב; יפאן, החל ממוצאי-שבת, 2.2) יש להקדים ולהגיד למי שמתעצל לקרוא ביקורות, ש זהו סרט כביר. צריך לראות אותו, ומרה.

לפני שיירד מן הבד. אדם טועה בחולות, שאין להם גבול ואין להם סוף. הוא מגיע לים, אוסף קצת פר- פרים ושוכב לנוח על סירה נטושה. הוא עיף מחיי-התרבות המאורגנים, מהרעש של העיר. הוא ברח לחולות, לשלושה ימים, כדי לצוד חרק נדיר, ולהתפרסם בעורתו.

מגיע הערב. הוא מאחר את האוטובוס האחרון, והכפריים של הסביבה מציעים לו להישאר ללון בכפר. הוא מקבל את ההצעה. מורידים אותו בסולם חבלים לביתה המ- בודד של אלמנה צעירה. בבוקר, כשהוא רוצה לקחת את הפציו וללכת, מתברר לו שסולם-החבלים נלקח, הוא נמצא בתוך ת- הום מוקפת הררי חולות, ואינו יכול לצאת. החולות ממלאים את הבית, נופלים על ה- אוכל, מכסים את הגוף. האלמנה הצעירה ישנה בתוכם, אוכלת אותם, מתרחצת בהם ומאמינה בהם: „החולות בלעו את בעלי וילדי“, היא מספרת לאורח.

הררי החולות מתמוטטים, לילה-לילה על בינה, וכל בוקר היא קמה, כמו סזיפוס, באגדה היוונית, אוספת אותם בדליים, ומעלה אותם למעלה, בעזרת אנשי הכפר. האורח רוצה לברוח. הוא מנסה לנפס על הצוקים החוליים, והצוקים מתמוטטים איתו למטה. הוא דועך ונלחם, אבל אין לו

הגוף של ליאורה

מה שמותר למנחם גולן, מותר גם לדויד גרינברג, לא? כן. גולן ניסה להפשיט את אהובה גורן, כדי שתמלא תפקיד בסצינת-אהב בה נועזת, ודויד גרינברג החליט לנסות להפ- שיט את ליאורה רמון, כדי שתמלא תפקיד של נאנסת בסצינת-אונס נועזת.

פופלה רוז זה — לא דומה

לו ללכת ישר קדימה. הוא הולך ישר, ומגיע לאותו מקום. אומרים לו ללכת שוב ישר. הוא מגיע בסופו של דבר לקצהו של חור גדול. הוא מחכה. הוא מגיע לאשי נב, אומרים לו שצריך בולים. שיירד למטה לקנות. הוא יורד למטה לקנות. הוא מחכה עוד פעם בתור, הוא מגיע לאשנב. אומרים לו שאלו לא הבולים הנכונים. הוא יורד. חוזר. מחכה בתור. מגיע לקופה. מכניסים את ה- נחונים שלו למחשב האלקטרוני. המחשב מוציא פיסת-נייר ריקה. מסבירים לו שה- מכונה אומרת שהוא לא גר ברומא, ועם מכונה לא מתווכחים. זהו אחד המערכונים הטובים שבסרט. יש טובים יותר ויש טו- בים פחות. חוץ מזה הגרמנים צוחקים על הגרמנים **באנו ילדי הפלא** (אוריין, תל-אביב) ובסרן **האמיץ מקופניק** (תכנת, תל-אביב). שקספיר וריצ'ארד ברי- טון צוחקים מהגשמים, ומעוד הרבה הרבה דברים משעשעים, באילוף הסוררת

ממה הם

צוחקים

יחפים כפארק (אלנבי, תל-אביב; אר- צות-הברית) זוהי קומדיה שהלכה שנים בני-יורק עד שהגיעה אל בד הקולנוע, ועל- כן מעניין לגלות בה ממה צוחקים האמריק- איים.

הם צוחקים מזה שזוג חדש צעיר נכנס למלון לירח-דבש ולא יוצא ממנו במשך שישה ימים תמימים. כל יום שם להם מחלק העיתונים עיתון ליד פתח הדלת והם אפילו לא יוצאים לקחת אותו.

הם צוחקים מזה שהזוג הצעיר בוחר דירה בקומה החמישית. מזה שמתקין ה- טלפון מגיע לדירה ללא נשימה, ואחריו מגיע לשם ללא נשימה שליח של חנות מתנות, ואחר כך מגיעה לשם חצי מעולפת החותמת, והבעל עצמו.

הם צוחקים מזה שהבת רוצה לשרך את האמא שלה עם השכן שמלמעלה, מזה שה- שכן מכין להם אוכל מזור שצריך לזרוק אותו לפה מבלי ללעוס אותו, ואחר-כך לזרוק אותם למסעדה אלבנית עממית מיוחדת ל- מלוכלכת. ומזה שלמרות שהאמא רגילה ל- דברים אחרים לגמרי היא מתעוררת בסוף בחרו.

הם צוחקים מזה שנערת ירח-הדבש הצעיר- רה מגלה פתאום שבעלה פחות מדי עליו ומשוגע ולא מסוגל לפשוט כן סתם את הנעליים וללכת יחף כפארק, הם צוחקים מזה שבקבות הריב הבעל עובר לישון על הספה ויורד עליו שלג מהתיקרה הדולפת, מזה שהוא עוזב את הבית, הולך לפארק, מוריד את הנעליים, ושם פוגשת אותו אשתו ומגיע ההפיאנד.

תדרין

הומור

האיטלקים הללו (גורדון, תל-אביב) איטלקי בן רומא מחנה את המכונית שלו בפנית הרחוב, ורוץ לרגע למשרד הרישום האיטלקי כדי לקבל תעודת תושב רומא. הוא שואל במודיעין לאן לפנות. אומרים

ליאורה רמון

אמא — לא הסכימה

גם ליאורה רמון. וכשם שגולן מצא תחליף- עירום לכוכבת שלו, כך חיפש דויד גרינברג תחליף לכוכבת שלו.

המחליפה, שצריכה היתה להיאנס במקום הכוכבת הצעירה, נקראת פופלה רוז. מצאו אותה בקטעי הסטריפ-טוי בצברה, וכמו כל סטריפ-טויזאית היא מעידה על עצמה שהיתה כוכבת מועדון ה-„קרייזי הורס“ בפאריס. בתקופה מסוימת היא החליפה את גדולי הכוכבות בתפקידי-העירום שלהן, אבל עכ- שיו היא קצת מחוסרת-עבודה בשסח הזה, מ- שום שהכוכבות מתפשטות כבר בעצמן. היא חוזשבת שעתיד המקצוע שלה נמצא דווקא ב- ישראל, כי כאן הכוכבות הגדולות, כמו א- הובה גורן וליאורה רמון, לא מתפשטות עדיין.

עד כאן הכל בסדר עד שדויד גרינברג גיי- לה שהגוף של פופלה בהחלט שונה לגמרי מהגוף של ליאורה. הקהל היה שם לב להח- לפה.

או מה לעשות? גרינברג החליט להחליף- אתה הסצינה, במקום את הגוף. ליאורה תיי- שאר, והיא לא תתפשט.

(מוגרב, תל-אביב), ואדוארד מולינרו מצ- חיק את כל הקהל בקומדיה מבודחת עד מאוד בשם **אוסקאר**, או בעברית: **סקאנרל במשפחה** (הוד, תל-אביב).

אמנות

כדאי כבר להתחיל להתכונן לראות את הסרט **אשה בחולות**, שיציג החל מ- שבוע הבא בקולנוע מקסים, בתל-אביב (ראה סרטים) ובינתיים צריך להמשיך ולר- אות את סרטו המזועזע של פנדיק רוסיף על מלחמת האזרחים בספרד **(למות במדריר: פריז, תל-אביב)** אפשר להמי- שך לראות את **אדם ללא עת** (נת, תל- אביב), ואת **לחיות כדי לחיות** (צפון, תל-אביב), ואת סרטו של לואי בונואל, המתאר את סטיוחיה המזוורות של אשת-חברה יפה ועשירה **(יצאנית ה- צמרת: ארמון-דויד, תל-אביב)**.

Advertisement for Taya chocolate. It features a woman and a child looking at a Taya chocolate bar. The text reads: 'מגדול ועד קטון מתרחצים ב- דרמיון Taya'.